

LBRIS

We know
books

Nelson DeMille

ÎNTOARCEREA LA COASTA DE AUR

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUȚIA

editura rao

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEMILLE, NELSON

Întoarcerea la Coasta de Aur / Nelson deMille; trad.: Daniela Truția.

- București Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-72-1

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

NELSON DEMILLE
The Gate House
© 2008 by Nelson DeMille
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2010
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8251-72-1

Dedic această carte lui James
Nelson DeMille, care a deschis un
nou capitol în viața mea.

Capitolul 1

Trecuse o săptămână de când mă întorsesem de la Londra și ședeam la masa din sufrageria micuței case a portarului din Stanhope Hall, fosta moșie a fostei mele soții, frunzărind vechi dosare, fotografiile de familie și scrisori, adunate aici de un deceniu.

După ce divorțasem de Susan, îmi împlinisem un vis mai vechi, pornind într-o călătorie în jurul lumii, la bordul vasului meu, un iaht Morgan lung de paisprezece metri, botezat *Paumanok II*, călătorie ce durase trei ani. Fiindcă veni vorba, Paumanok este denumirea pe care băștinașii indieni o dădeau insulei Long Island, iar ilustrul meu strămoș Walt Whitman, originar din Long Island, folosisese ocazional acest cuvânt în poezia sa. Și dacă unchiul Walt ar fi avut un iaht lung de paisprezece metri, sunt convins că l-ar fi botezat *Paumanok* și nu *Aud cântând America*, nume prea lung spre a fi scris la pupa, nici *Fire de iarbă*, total nepotrivit cu marea.

Ca să revin, ultimul port în care ancorasem fusese Bournemouth, în Anglia, de unde în urmă cu trei veacuri pornisera spre America ceilalți strămoși îndepărtați ai mei, din neamul Sutter.

Odată cu apropierea iernii, cum oboseala mării mi se adunase în oase, contul din bancă se diminuase simțitor și pofta de hoinăreală îmi cam pierise, vândusem vasul cam la jumătate din valoarea lui și mă stabilisem la Londra, în căutarea unei slujbe, ca până la urmă să mă angajez la o firmă britanică de avocatură care căuta un

specialist american în taxe, adică exact ceea ce fusesem eu la New York înainte de a deveni căpitan pe *Paumanok II*.

Am răsfiat pe masă câteva fotografii cu Susan și le-am privit la lumina candelabrului. Susan fusese și probabil încă mai era o femeie frumoasă, cu părul lung și roșcat, ochi de un verde fascinant, buze senzuale și trupul perfect al tipului de persoană care călărea din fragedă pruncie.

Am ales o poză înfățișând-o pe Susan la bordul primului meu iaht, *Paumanok*-ul original, un Morgan de unsprezece metri, pe care-l iubisem, dar pe care preferasem să-l scufund în Oyster Bay Harbor decât să îngădui statului să pună poprire pe el pentru taxe restante. Cred că fotografia fusese făcută în vara anului 1990, undeva pe Long Island Sound¹. Fusese făcută într-o zi senină de vară, iar Susan stătea pe puntea de la pupa, goală pușcă, acoperindu-și cu o mână flacăra părului pubian, iar cu cealaltă un sân, mimând totodată surpriza și pudoarea.

Poza fusese luată cu ocazia uneia dintre fanteziile sexuale ale lui Susan: mi se pare că ea trebuia să urce la bord dintr-un caiac, după care eu o descopeream acolo, singură și goală, făcând din ea sclava pornirilor mele sexuale.

Avea nu numai un trup superb, dar și o imaginație bogată și o poftă sexuală pe măsură. Cât despre fanteziile sexuale, scopul lor era, desigur, acela de a păstra aprinsă flacăra iubirii conjugale, ceea ce funcționase vreme de aproape douăzeci de ani, din moment ce actele noastre de infidelitate se consumau tot între noi doi. Cel puțin așa fusese înțelegerea, până când lângă noi se mutase un nou actor, don Frank Bellarosa.

Mi-am luat lângă mine o sticlă de coniac vechi, găsită în bufet, și mi-am umplut ochi ceașca de cafea.

¹ Întinderea de apă dintre Long Island și Connecticut (n.tr.)

Motivul întoarcerii mele în America era legat de foștii locatari ai casei portarului, George și Ethel Allard, vechi slujitori ai familiei Stanhope. George, un om tare de treabă, murise în urmă cu zece ani, iar soția lui, care nu era la fel de cumsecade, se găsea acum într-un spital pentru bătrâni, pe cale să-și urmeze soțul, afară de cazul când George șoptise deja vreo vorbă Sfântului Petru, Portarul Suprem, ceva gen „Păi, nu mi s-a făgăduit pace și odihnă veșnică? Nu se poate duce în altă parte? Întotdeauna i-a plăcut căldura“. În orice caz, eu eram avocatul care se ocupa de proprietățile lui Ethel, așa că trebuia să mă îngrijesc de ele și să iau parte la înmormântare.

Celălalt motiv al întoarcerii mele era că această casă a portarului reprezenta adresa mea legală, numai că din păcate casa urma curând să treacă în stăpânirea lui Amir Nasim, un iranian devenit proprietar al clădirii principale, Stanhope Hall, și al unei părți considerabile din domeniul inițial, inclusiv casa portarului. Cu toate acestea, deocamdată Ethel beneficia de ceea ce se numește proprietate viageră pe casa portarului, adică dreptul de a locui acolo fără a plăti chirie până închidea ochii. Posibilitatea de a locui fără chirie îi fusese oferită lui Ethel de bunicul lui Susan, Augustus Stanhope (asta fiindcă Ethel se culca pe atunci cu Augustus), iar ea fusese într-atât de amabilă încât îmi îngăduise să-mi țin catrafusele acolo și să stau la ea ori de câte ori m-aș fi aflat la New York. Ethel nu mă putea suferi, dar asta era cu totul altă poveste. În orice caz, statutul de chiriaș al lui Ethel în casa asta și pe pământ era pe cale să ia sfârșit, așa că mă înapoiasem din Anglia nu numai ca să-mi iau rămas-bun de la ea, dar și ca să găsesc un alt loc unde să-mi depozitez lucrurile, precum și o altă adresă legală în Statele Unite, aceasta fiind condiția pentru a deține cetățenie și a face credite.

Era pentru prima oară când veneam la New York după septembrie anul trecut, de îndată ce cursele aeriene fuseseră reluate. Cu un an în urmă locuisem vreme de trei zile la Clubul Yale, unde îmi

păstrasem calitatea de membru în vederea rarelor mele călătorii de afaceri la New York, și fusesem șocat să constat cât de tăcută, de pustie și de sumbră devenise marea metropolă.

Nu dădusem nici un telefon și nu vizitasem pe nimeni. Aș fi vrut s-o întâlnesc pe fiica mea, Carolyn, dar ea își părăsise apartamentul din Brooklyn imediat după 11 septembrie, preferând să locuiască împreună cu maică-sa la Hilton Head, în South Carolina. Fiul meu, Edward, locuia la Los Angeles. Așadar, timp de trei zile, hoinărisem pe străzile tacute ale orașului, cu ochii la fumul care se înălța din locul ce ajunsese să fie denumit Ground Zero¹.

Stors de puteri și cu inima frântă, urcasem în avion și mă înapoiasem la Londra, cu sentimentul că făcusem ceea ce se cuvenea, la fel cum oamenii revin acasă atunci când are loc un deces în familie.

În următoarele câteva luni, aflasem că la prăbușirea Turnurilor Gemene muriseră unsprezece cunoscuți de-ai mei, cei mai mulți dintre ei foști vecini și asociați de afaceri, dar și un bun prieten, care lăsase în urmă o văduvă și trei copii mici.

Iar acum, la nouă luni după 11 septembrie, mă găseam aici din nou. Totul părea să fi reintrat în normal, dar nu era chiar așa.

Am sorbit din cafeaua cu coniac și am privit în jur, la teancurile de hârtii. Trebuia să triez vrafuri întregi și speram că Ethel va mai rezista puțin și că domnul Nasim nu intenționa să pună stăpânire pe casa portarului, așa ticsită de boarfe, chiar din clipa în care avea să expire statutul de chiriaș a lui Ethel. Trebuia să discut cu domnul Nasim despre acest aspect. Să-i spun lui Ethel să se țină tare până ajungeam să-mi pun ordine în hârtii ar fi fost o dovadă de egoism și lipsă de omenie.

Cum noaptea era rece și nu dispuneam de un tocător de hârtie, am aprins un foc în șemineul din sufragerie. Din când în când mai

aruncam în foc câte o scrisoare sau fotografie care n-aș fi vrut să ajungă sub ochii copiilor mei în caz că aș fi dat pe neașteptate ortul popii.

Din această categorie făceau parte fotografiile cu mama lor, a cărei goliciune îi dezvalua – nu atât trupul, cât mai curând ce era în mintea ei. Susan fusese – și nu mă îndoiam că era și acum – cam ținută. Dar, ca să fiu sincer, asta nu mă deranjase câtuși de puțin și nici nu fusese motivul problemelor noastre conjugale. Fără îndoială, problema noastră fusese legătura amoroasă a lui Susan cu donul mafiot care locuia în vecini. Iar ca să complice situația și mai mult, Susan îl împușcase mortal. Cu trei focuri. Trei. Dintre care unul în vintre. *Aoleu!*

Am adunat fotografiile și mi-am răsucit scaunul cu fața către șemineu. Tuturor ne e greu să ne despărțim de astfel de lucruri, dar vă pot spune, în calitate de avocat și de om, că nu duce la nimic bun să păstrezi ceva ce n-ai vrea să vadă nici familia, nici dușmanii. Și nici altcineva care contează în viața ta.

Am rămas cu privirea ațintită asupra focului, urmărind dansul flăcărilor pe fundalul de cărămidă înnegrită de funingine, dar n-am aruncat fotografiile.

Prin urmare, Susan își împușcase amantul, pe Frank Bellarosa, supranumit Episcopul, *capo di tutti capi*, șeful suprem, și scăpase basma curată, cel puțin din punct de vedere legal, datorită unor circumstanțe pe care Ministerul Justiției le considerase atenuante sau extenuante.

Adevărul era că Ministerul de Justiție bătuse în retragere în acest caz, din pricina faptului că săvârșise greșeala de a-i acorda doamnei Sutter acces liber la don Bellarosa, aflat în stare de arest la propria sa vilă din vecinătate și care turna la greu despre nelegiuirile din lumea mafiotă, așa că merita să capete un strop de fericire alături de nevasta altuia.

¹ În limbaj militar, scena unui mare dezastru (n.tr.)

E lesne de înțeles că toată afacerea asta încă mă mai răcăia, dar în principiu depășisem momentul.

Între timp, trebuia să mă decid dacă acest voiaj avea să fie unul de priveghi sau poate ceva mai permanent. Nu renunțasem la CLE¹ și încă eram membru al Baroului statului New York, așa că nu-mi tăiasem chiar *toate* punțile și, teoretic, mă puteam angaja în SUA. Cândva fusesem asociat la vechea firmă a tatălui meu, Perkins, Perkins, Sutter și Reynolds, care continua să existe pe Wall Street la nr. 23, într-o clădire istorică bombardată de anarhiști la sfârșitul secolului trecut, fapt ce părea aproape o nimica toată după experiența lui 11 septembrie.

În ultimii șapte ani, la Londra, lucrasem pentru sus-numita firmă britanică de avocatură, eu fiind americanul care trebuia să explice că fentarea fiscului constituia o tradiție americană. Pentru mine era un fel de revanșă, fiindcă fiscalul mi-o trăsese zdravăn, în timp ce nevastă-mea i-o trăgea donului mafiot. Aceste două probleme, aparent disparate, fuseseră de fapt legate între ele, după cum îmi dădusem seama pe propria piele.

Cred că la vremea aceea dădusem de belea: fusese o perioadă grea într-o existență altfel încântătoare și privilegiată. Dar greutatea formează caracterul și, ca să fiu cinstit, nu fusese doar vina lui Susan, a lui Frank Bellarosa, a fiscului sau a asociaților mei cu staif de la firma de avocatură. În parte fusese și vina mea, pentru că și eu avusesem de-a face cu Frank Bellarosa. Pe probleme legale. Adică îl reprezentasem când fusese acuzat de omucidere. Nu era genul de treburi pe care le făceam în mod normal ca avocat pe Wall Street și fără îndoială nu genul de caz care să intre în vederile firmei Perkins, Perkins, Sutter și Reynolds. Prin urmare, mă ocupasem de acest caz în biroul meu din Locust Valley, Long

¹ Continuing Legal Education – studii juridice permanente, obligație a juriștilor americani de a-și menține pregătirea de specialitate după primirea în barou (n.tr.)

Island, care nu-mi oferise prea mare protecție când prinsese de veste presa.

Acum când mă gândeam la toate acestea, trebuia să recunosc că fusesem conștient că acceptarea unui șef mafiot drept client reprezenta un act de sinucidere socială și profesională. Dar fusese o provocare și, în plus, mă plictiseam, iar Susan, care aprobase și chiar încurajase asocierea mea cu Frank Bellarosa, îmi spusese că aveam nevoie de o provocare. Cred că și Susan se plictisea și, după cum aflasem ulterior, își avusese propriile planuri legate de Frank Bellarosa.

Fiindcă veni vorba de Susan, fusesem anunțat de fiul meu Edward că, citez, „mama a răscumpărat casa noastră“.

Lăsând deoparte gramatica defectuoasă – îl trimisese pe băiatul ăsta la școli de vază – ceea ce voise să spună Edward era că Susan achiziționase impunătoarea casă de oaspeți de pe domeniul Stanhope. Această așa-zisă casă – avea șase dormitoare – fusese reședința noastră conjugală timp de aproape douăzeci de ani și se găsea la vreo jumătate de kilometru depărtare, mergând pe drumul principal al moșiei. Cu alte cuvinte, Susan și cu mine eram acum vecini.

Casa de oaspeți și patru hectare de teren fuseseră luate din cele o sută cinci hectare ale moșiei Stanhope de către tatăl lui Susan, William – un dobitoc și un nesuferit – și date lui Susan drept dar de nuntă. Încă de când fusesem ginerică, mă tot întrebam de ce pe actul de donație nu figurase și numele meu. Dar ca să răspunzi la o astfel de întrebare trebuia să înțelegi ce înseamnă moștenirile de familie și totodată să-i înțelegi pe dobitoci ca William. Ca să nu mai vorbesc de zăpăcita de nevastă-sa, mama lui Susan, Charlotte. Din păcate, cele două personaje încă trăiau și erau bine-mersi, ducându-și traiul și jucând golf în Hilton Head, Carolina de Sud, unde locuise și Susan după nefericita întâmplare soldată cu moartea amantului ei, cu zece ani în urmă.

Înainte să se mute în Carolina de Sud, Susan vânduse casa de oaspeți unui cuplu de tineri înstăriți veniți de undeva de la vest de Hudson. Atunci când nevasta vinde casa și se mută în alt stat e semn că ai probleme conjugale. În realitate însă, eu fusesem cel care pusese capăt mariajului. Susan dorise să locuim împreună, argumentul ei imbatabil fiind acela că amantul ei murise, prin urmare nu era cazul să ne mai facem griji că vom da nas în nas cu el la vreo petrecere. Ba chiar susținuse că acela fusese și motivul crimei: ca să putem fi iarăși împreună, eu și ea.

Nu era chiar purul adevăr, dar suna bine. Privind în urmă, probabil că am fi putut locui împreună, numai că eu fusesem prea furios că-mi pusese coarne, iar orgoliul meu masculin primise o lovitură dureroasă. Nu numai că toți prietenii, familia, copiii erau la curent că Susan se culcase cu un șef mafiot, dar vestea se întinsese în tot ținutul, din clipa în care apăruse în presa de scandal: „Șeful mafiot ucis era încurcat cu moștenitoarea domeniului și soția propriului avocat“. Sau ceva de genul ăsta.

Poate că am fi scos-o la capăt până la urmă dacă, așa cum sugerase Susan, i-aș fi lichidat chiar eu amantul. Numai că eu n-aș fi scăpat la fel de ușor ca ea. Chiar dacă aș fi reușit cumva să eludez acuzația de crimă – crimă pasională – tot ar fi trebuit să dau unele explicații amicilor și familiei lui don Bellarosa.

Așa că ea vânduse casa, lăsându-mă pe drumuri, bineînțeles cu excepția Clubului Yale din Manhattan, unde eram oricând bine-venit. Numai că într-una din rarele ei porniri de înțelepciune, Susan venise cu ideea că lui Ethel Allard, rămasă de curând văduvă, i-ar fi prins bine puțină companie în casa portarului. Nu era o idee rea și cum lui Ethel i-ar fi prins bine câțiva dolari de chirie și un om bun la toate care să ia locul soțului de curând răposat, mă mutasem în dormitorul liber și-mi depozitasem lucrurile la subsol, unde și rămaseseră în ultimii zece ani.

Până în primăvara anului următor ajunsesem la un acord financiar cu asociații mei și folosisem banii ca să cumpăr iahtul Morgan de paisprezece metri pe care-l botezasem *Paumanok II*. Între timp, statutul meu de membru al Clubului de iahting Seawanhaka Corinthian se încheiase de comun acord, așa că ridicasem ancora din portul public de unde cumparasem vasul și-mi începusem odissea de trei ani pe mare.

Odiseu¹ încerca să ajungă acasă; eu încercam să mă îndepărtez de ea. Odiseu voia să-și revadă soția; poate că și eu voiam, dar nu se întâmplase așa. Îi spusese lui Susan că voi ancora la Hilton Head și fusesem cât pe ce s-o fac, dar când zărisem uscatul, mă înapoiasem în larg, aruncând o singură privire peste umăr. O despărțire definitivă. Fără regrete.

Am aruncat pe masă, nu în foc, fotografiile care o înfățișau pe Susan goală. Poate că ea voia să le păstreze.

Mi-am mai turnat coniac peste zațul de cafea și am mai sorbit o înghițitură.

Am ridicat ochii către fotografia retușată de mână, reprezentându-i pe Ethel și George Allard, atârnată deasupra șemineului, într-o ramă bogat ornamentată.

Era poza lor de nuntă, făcută în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: George în uniformă albă de marină, iar Ethel într-o rochie albă de mireasă, după moda vremii. Ethel fusese chiar o frumusețe în tinerețea ei și înțelegeam cum se făcea că Augustus, bunicul lui Susan, pe atunci stăpân la Stanhope Hall, nesocotise bariera socială și-și făcuse de cap cu una dintre servitoare. Desigur, fusese un gest de neiertat din toate punctele de vedere, mai ales că George, care lucra pe domeniul Stanhope, era plecat la război să apere America de Spaima Galbenă din Pacific. Dar, așa cum

¹ Alt nume dat eroului grec Ulise, regele insulei Ithaca și unul dintre conducătorii grecilor în războiul troian (n.tr.)

descoperisem în tinerețe în războiul din Vietnam și cum descopeream și acum, odată cu acest nou război, războiul destramă fibra socială a unei națiuni, așa că mulți se încurcă unii cu alții și-și fac de cap.

Am rămas cu ochii la chipul angelic al lui Ethel din fotografie. Chiar era frumoasă. Și singură. Iar George lipsea de acasă pentru un timp. Augustus era bogat și puternic. Totuși, din relatările familiei, nu fusese un dobitoc autoritar și intrigant ca fiul lui, fostul meu socru, William. Eu unul cred că Augustus fusese pur și simplu ahtiat după sex (o trăsătură a familiei Stanhope) și, dacă vedeai o fotografie a soției lui, bunica lui Susan, înțelegeai de ce omul acesta călcase pe alături. Probabil că Susan moștenise frumusețea de la maică-sa, Charlotte, care arată bine și acum, deși n-o prea ducea capul.

Fiindcă veni vorba de minte și de frumusețe, copiii mei aveau parte de amândouă și nu dădeau semne că ar suferi de pornirea spre ticneală a familiei Stanhope. Mi-ar fi făcut plăcere să spun că amândoi copiii semănau cu familia din partea mea, numai că nici părinții mei nu erau exemple ideale de sănătate mentală. Mă bate gândul că am fost înfiat. Sper și mă rog la Dumnezeu să fie așa.

De fapt, tatăl meu, Joseph, murise în timp ce eu eram pe mare, așa că nu reușisem să merg la înmormântare. Mama nu m-a iertat nici până în ziua de azi. Dar asta nu e o noutate.

Cât privește subiectul copii, paternitate și genetică, Ethel și George avuseseră un singur copil, o fată, Elizabeth, o femeie tare de treabă și care locuia în apropiere. Elizabeth luase frumusețea de la mama ei, dar semăna îndeajuns de mult și cu George ca să nu-mi fac griji că ar fi existat și alți moștenitori din neamul Stanhope.

Priveam situația în perspectivă, cu gândul la copiii mei, care ar fi putut moșteni o parte din averea familiei Stanhope. Meritau niscaiva bănet pentru faptul că-și suportaseră bunicul și bunica toată viața. Și eu aș fi meritat, numai că un tribunal ar fi găsit cam

superficială motivația mea ca să ridic pretenții asupra domeniului Stanhope, și anume drept compensație pentru anii în care fusesem nevoit să înghit tâmpeniile lui William.

În orice caz, aici era vorba de istorie – familia mea exista în Long Island de trei sute de ani – și firele acestei istorii se împleteau la fel ca iedera englezească ce acoperea casa portarului și casa de oaspeți: interesantă de la distanță, dar învăluind forma și materia construcției, ca până la urmă să erodeze cărămida și mortarul.

Nu departe de locul unde mă aflam acum, F. Scott Fitzgerald scrisese pe bună dreptate în încheierea romanului *Marele Gatsby*: „Și astfel ne zbatem să ne urmăm calea, ca niște bărci luptând împotriva curentului, trași fără încetare înapoi spre trecut“. Amin.

Întinzând mâna după coniac, am observat un teanc de vechi felicitări legate la un loc cu un elastic și am tras afară una la întâmplare. Era o felicitare aniversară standard, marca Hallmark, unde Susan scrisese sub inscripția gata tipărită, referitoare la iubire, bucurie și credință, următoarele cuvinte: „John, nici nu știi de câte ori mă trezesc dimineata și pur și simplu mă uit la tine cum dormi alături. Și voi face același lucru cât voi trăi“.

Am adunat teancul de felicitări și le-am azvârlit în șemineu.

M-am ridicat, m-am dus la bucatărie și mi-am mai turnat o ceașcă de cafea, pe urmă am ieșit pe ușa din spate și m-am oprit în patio. Vedeam luminile casei de oaspeți unde locuisem cândva cu soția și copiii mei. Am rămas pe loc multă vreme, pe urmă am revenit în casă și m-am așezat din nou la masa din sufragerie. Nu promisem cu gândul că-mi va fi ușor, dar nici nu-mi închipuisem că-mi va fi atât de greu.